

чение турските свирѣпства цѣла Англия. На всичко това трѣбаше да се отговаря. Азъ самъ се чудѣхъ послѣ, чудя се дори и до днешенъ день какъ успѣвахъ да приготвямъ съотвѣтни отговори на тия безбройни писма, безбройни телеграми, безбройни запитвания или покани, и какъ при това да посрѣщамъ съ другаря си и да изпращамъ безброй посѣтители. Азъ ставахъ рано часа на 5 да разгвамъ и прочитамъ писма и телеграми до пладне, а вечеръ сѣдѣхъ до полунощъ да отговарямъ отдѣлно на тия писма и телеграми слѣдъ съвѣщание съ другаря си. При всичко това азъ не усѣщахъ никакъвъ уморъ, азъ бѣхъ постоянно бодъръ. Образътъ на разплаканото отечество се изпрѣчваше постоянно прѣдъ мене. Не зная, каква таинствена сила удвояваше моята ревностъ, крѣпѣше ме и ме тласкаше къмъ работа и движение безъ почивка. Трѣбаше на едни да благодаримъ, на други да дадемъ нѣкои свѣдѣния за България, други да молимъ да употребятъ влиянието си при които могатъ и трѣба за въ полза на нашия народъ. Писма и телеграми ни идваха не само отъ мъже, но и отъ госпожи било лично, било като членове или прѣдставителки на разни дружества. И ние считаме за длъжностъ да не оставимъ безъ отговоръ нито една телеграма, нито едно писъмце. Ние искахме на всички да благодаримъ, всички да освѣтимъ върху положението на народа си, всички да спечелимъ, ако е възможно, за дѣлото, за което бѣхме изпратени по Европа отъ единичкитъ въ онова врѣме признати прѣдставители на тоя народъ. Ние се стараехме да умечимъ дору и най-закоравѣлитъ сърдца и да възбудимъ и въ тѣхъ какво-годѣ съчувствие къмъ страданията на тоя народъ.

Посрѣдъ безбройнитъ сърадователни и други насърчителни писма, ние получихме единъ день и едно